

Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (ensimmäinen jaosto)

23 päivänä tammikuuta 2019*

Muutoksenhaku – Asetus (EY) N:o 1907/2006 (REACH-asetus) – Liite XIV – Luvanvaraisten aineiden luettelon laatiminen – Sisällyttäminen luetteloon aineista, jotka on tunnistettu niiden sisällyttämiseksi mahdollisesti liitteeseen XIV – Aineesta bis(2-etyyliheksyyli)ftalaatti (DEHP) luetteloon tehdyn merkinnän ajan tasalle saattaminen – REACH-asetuksen ja oikeusvarmuuden periaatteen tulkintaa ja soveltamista koskevat virheet – Tosiseikkojen ja selvitysaineiston vääristäminen – Valvonnan laajuus

Asiassa C-419/17 P,

jossa on kyse Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 56 artiklaan perustuvasta valituksesta, joka on pantu vireille 11.7.2017,

Deza, a.s., kotipaikka Valašské Meziříčí (Tšekki), edustajanaan P. Dejl, advokát,

valittajana,

ja jossa valittajan vastapuolina ja muina osapuolina ovat

Euroopan kemikaalivirasto (ECHA), asiamiehinään W. Broere, N. Herbatschek ja M. Heikkilä, avustajinaan M. Procházka ja M. Mašková, advokáti,

vastaajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

Tanskan kuningaskunta, asiamiehinään J. Nymann-Lindegren ja M. Wolff,

Alankomaiden kuningaskunta,

Ruotsin kuningaskunta, asiamiehinään A. Falk, C. Meyer-Seitz, H. Shev ja L. Zettergren, ja

Norjan kuningaskunta,

väliintulijoina ensimmäisessä oikeusasteessa,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (ensimmäinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: unionin tuomioistuimen varapresidentti R. Silva de Lapuerta, joka hoitaa ensimmäisen jaoston puheenjohtajan tehtäviä, sekä tuomarit J.-C. Bonichot, A. Arabadjiev, E. Regan ja S. Rodin (esittelevä tuomari),

julkisasiamies: M. Szpunar,

kirjaaja: A. Calot Escobar,

* Oikeudenkäyntikieli: tšekki.

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä esitetyn,

kuultuaan julkisasiamiehen 26.6.2018 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

- 1 Deza, a.s. vaatii valituksessaan unionin tuomioistuinta kumoamaan unionin yleisen tuomioistuimen 11.5.2017 antaman tuomion Deza v. ECHA (T-115/15, EU:T:2017:329; jäljempänä valituksenalainen tuomio), jolla unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi kanteen, jossa vaadittiin kumoamaan Euroopan kemikaaliviraston (ECHA) pääjohtajan 12.12.2014 tekemä päätös ED/108/2014, jolla saatetaan ajan tasalle ja täydennetään bis(2-etyyliheksyyli)ftalaattia (EY nro 204-211-0, CAS nro 117-81-7) (jäljempänä DEHP) koskeva olemassa oleva nimike luettelossa aineista, jotka on tunnistettu niiden sisällyttämiseksi mahdollisesti kemikaalien rekisteröinnistä, arvioinnista, lupamenettelyistä ja rajoituksista (REACH), Euroopan kemikaaliviraston perustamisesta, direktiivin 1999/45/EY muuttamisesta sekä neuvoston asetuksen (ETY) N:o 793/93, komission asetuksen (EY) N:o 1488/94, neuvoston direktiivin 76/769/ETY ja komission direktiivien 91/155/ETY, 93/67/ETY, 93/105/EY ja 2000/21/EY kumoamisesta 18.12.2006 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 1907/2006 (EUVL 2006, L 396, s. 1 ja oikaisu EUVL 2007, L 136, s. 3), sellaisena kuin se on muutettuna 14.8.2014 annetulla komission asetuksella (EY) N:o 895/2014 (EUVL 2014, L 244, s. 6) (jäljempänä REACH-asetus), liitteeseen XIV (jäljempänä riidanalainen päätös).

Asiaa koskevat oikeussäännöt

- 2 REACH-asetuksen 57 artiklassa, jonka otsikko on ”Liitteeseen XIV sisällytettävät aineet”, säädetään seuraavaa:

”Seuraavat aineet voidaan sisällyttää liitteeseen XIV 58 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen:

- a) aineet, jotka täyttävät syöpää aiheuttavien aineiden vaaraluokkaan, kategoria 1A tai 1B, kuuluvien aineiden luokituskriteerit asetuksen (EY) N:o 1272/2008 liitteessä I olevan 3.6 jakson mukaisesti;
- b) aineet, jotka täyttävät sukusolujen perimää vaurioittavien aineiden vaaraluokkaan, kategoria 1A tai 1B, kuuluvien aineiden luokituskriteerit asetuksen (EY) N:o 1272/2008 liitteessä I olevan 3.5 jakson mukaisesti;
- c) aineet, jotka täyttävät lisääntymiselle vaarallisten aineiden vaaraluokkaan, kategoria 1A tai 1B, kuuluvien aineiden luokituskriteerit ja joilla on haitallisia vaikutuksia sukupuolitoimintoihin ja hedelmällisyyteen tai kehitykseen asetuksen (EY) N:o 1272/2008 liitteessä I olevan 3.7 jakson mukaisesti;
- d) aineet, jotka ovat hitaasti hajoavia, biokertyviä ja myrkyllisiä tämän asetuksen liitteessä XIII mainittujen kriteereiden mukaisesti;
- e) aineet, jotka ovat erittäin hitaasti hajoavia ja erittäin voimakkaasti biokertyviä tämän asetuksen liitteessä XIII mainittujen perusteiden mukaisesti;
- f) aineet – esimerkiksi sellaiset, joilla on hormonitoimintaa häiritseviä ominaisuuksia tai jotka ovat hitaasti hajoavia, biokertyviä ja myrkyllisiä tai erittäin hitaasti hajoavia ja erittäin voimakkaasti biokertyviä ja jotka eivät täytä edellä d tai e alakohdan mukaisia kriteereitä – joiden osalta on

tieteellisiä todisteita todennäköisistä vakavista vaikutuksista ihmisten terveyteen tai ympäristöön, jotka antavat aihetta samantasoiseen huoleen kuin muiden a–e alakohdassa lueteltujen aineiden vaikutukset ja jotka tunnistetaan tapauskohtaisesti 59 artiklassa säädetyn menettelyn mukaisesti.”

- 3 REACH-asetuksen 59 artiklassa, jonka otsikko on ”57 artiklassa tarkoitettujen aineiden tunnistaminen”, säädetään seuraavaa:

”1. Edellä 57 artiklassa tarkoitetut kriteerit täyttävien aineiden tunnistamiseksi ja liitteeseen XIV mahdollisesti sisällytettävien aineiden luettelon laatimiseksi sovelletaan tämän artiklan 2–10 kohdassa säädettyä menettelyä. – –

– –

3. Jäsenvaltio voi laatia asiakirja-aineiston liitteen XV mukaisesti aineille, joiden se katsoo täyttävän 57 artiklassa tarkoitetut perusteet, ja toimittaa sen kemikaalivirastolle. – –

– –

7. Jos kemikaalivirasto esittää tai saa huomautuksia, se siirtää asian jäsenvaltioiden komitean käsiteltäväksi 15 päivän kuluessa 5 kohdassa tarkoitetun 60 päivän määräajan päättymisestä.

8. Jos jäsenvaltioiden komitea pääsee yksimieliseen sopimukseen aineen tunnistamisesta 30 päivän kuluessa siitä, kun asia on siirretty sen käsiteltäväksi, kemikaalivirasto sisällyttää aineen 1 kohdassa tarkoitettuun luetteloon. Kemikaalivirasto voi sisällyttää aineen suosituksiinsa 58 artiklan 3 kohdan mukaisesti.

9. Jos jäsenvaltioiden komitea ei pääse yksimieliseen sopimukseen, komissio laatii ehdotuksen aineen tunnistamisesta kolmen kuukauden kuluessa jäsenvaltioiden komitean lausunnon vastaanottamisesta. Lopullinen päätös aineen tunnistamisesta tehdään 133 artiklan 3 kohdassa tarkoitetun menettelyn mukaisesti.

10. Kemikaalivirasto julkaisee 1 kohdassa tarkoitetun luettelon verkkosivuillaan viipymättä sen jälkeen, kun päätös aineen sisällyttämisestä on tehty, ja pitää luetteloa ajan tasalla.”

Asian tausta ja riidanalainen päätös

- 4 Valittaja Deza, joka on Tšekin oikeuden nojalla perustettu osakeyhtiö, toimii kemikaalialalla. Se tuottaa, myy ja käyttää muun muassa DEHP:tä.
- 5 Kemikaaliviraston pääjohtaja sisällytti 28.10.2008 tehdyllä päätöksellä DEHP:n ”ehdokasluetteloon” eli luetteloon aineista, jotka on tunnistettu niiden sisällyttämisestä mahdollisesti REACH-asetuksen liitteeseen XIV.
- 6 Komission annettua 17.2.2011 asetuksen (EU) N:o 143/2011 (EUVL 2011, L 44, s. 2) DEHP sisällytettiin REACH-asetuksen liitteeseen XIV.
- 7 Valittaja haki 12.8.2013 DEHP:tä varten käyttö lupaa ja liitti hakemukseen joukon yksityiskohtaisia tutkimuksia ja asiakirjoja, joihin kuului myös kemikaaliturvallisuusraportti, analyysi vaihtoehdoista ja sosioekonominen analyysi.
- 8 Tanskan kuningaskunta toimitti 26.8.2014 neljä kyseisen asetuksen liitteen XV mukaista asiakirja-aineistoa, joissa se ehdotti yhtäältä, että DEHP ja kolme muuta kemiallista ainetta eli dibutyyliftalaatti (jäljempänä DBP), bentsyylibutyyliftalaatti (jäljempänä BBP) ja di-isobutyyliftalaatti

(jäljempänä DIBP) tunnistetaan myös hormonitoimintaa häiritseviksi aineiksi, joiden osalta on tieteellisiä todisteita todennäköisistä vakavista vaikutuksista ihmisten terveyteen ja ympäristöön, ja että ehdokasaineiden luetteloa täydennetään tämän mukaisesti.

- 9 Asianomaisille varattiin tilaisuus lausua mielipiteensä Tanskan kuningaskunnan alkuperäisestä ehdotuksesta. Useat jäsenvaltiot ja muutamat valtioista riippumattomat yhteisöt, joihin myös valittaja kuuluu, esittivät huomautuksia.
- 10 Kyseisiä asiakirja-aineistoja tutkittaessa ilmeni, että jäsenvaltioiden useiden edustajien vastustuksen vuoksi Tanskan kuningaskunnan alkuperäistä ehdotusta ei tulisi hyväksymään yksimielisesti. Pelkästään DEHP:n tunnistaminen hormonitoimintaa häiritseväksi aineeksi, jolla on todennäköisiä vakavia vaikutuksia ympäristöön, ei herättänyt vastustusta jäsenvaltioiden komitean jäsenten keskuudessa.
- 11 Tämän tuloksen johdosta Tanskan kuningaskunta jakoi alkuperäisen ehdotuksensa kahdeksaan osaan eli
 - neljään osaan, joissa on tarkoitus tunnistaa neljä kemikaalia eli DBP, BBP, DIBP ja DEHP REACH-asetuksen 57 artiklan f alakohdassa tarkoitetuiksi hormonitoimintaa häiritseviksi aineiksi, joilla on todennäköisiä vakavia vaikutuksia ihmisten terveyteen, ja täydentää kyseisellä uudella tunnistamisella näiden neljän aineen olemassa olevaa nimikettä ehdokasaineiden luettelossa
 - neljään osaan, joissa on tarkoitus tunnistaa nämä neljä kemikaalia REACH-asetuksen 57 artiklan f alakohdassa tarkoitetuiksi hormonitoimintaa häiritseviksi aineiksi, joilla on todennäköisiä vakavia vaikutuksia ympäristöön, ja täydentää kyseisellä uudella tunnistamisella näiden neljän aineen olemassa olevaa nimikettä ehdokasaineiden luettelossa.
- 12 Jäsenvaltioiden komitea ei päässyt yksimieliseen sopimukseen Tanskan kuningaskunnan alkuperäisen ehdotuksen niistä osista, joiden tarkoituksena oli aineiden DEHP, DBP, BBP ja DIBP tunnistaminen hormonitoimintaa häiritseviksi aineiksi, joiden osalta on tieteellisiä todisteita todennäköisistä vakavista vaikutuksista ihmisten terveyteen.
- 13 Kyseinen komitea hyväksyi sitä vastoin yksimielisesti ehdotuksen sen osan, jonka tarkoitus oli tunnistaa DEHP hormonitoimintaa häiritseväksi aineeksi, jonka osalta on tieteellisiä todisteita todennäköisistä vakavista vaikutuksista ympäristöön.
- 14 ECHAN pääjohtaja teki 12.12.2014 riidanalaisen päätöksen, jolla ainetta DEHP koskeva olemassa oleva nimike ehdokasaineiden luettelossa saatetaan ajan tasalle ja sitä täydennetään ja jolla kyseinen aine tunnistetaan REACH-asetuksen 57 artiklan f alakohdassa tarkoitetuksi aineeksi, jolla on hormonitoimintaa häiritseviä ominaisuuksia ja jonka osalta on tieteellisiä todisteita sellaisista todennäköisistä vakavista vaikutuksista ympäristöön, jotka antavat aiheita samantasoiseen huoleen kuin muiden REACH-asetuksessa lueteltujen aineiden käyttö.

Kanne unionin yleisessä tuomioistuimessa ja valituksenalainen tuomio

- 15 Deza nosti unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 5.3.2015 jätetyllä kannekirjelmällä kanteen, jossa vaadittiin kumoamaan riidanalainen päätös.
- 16 Unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi kyseisen kanteen valituksenalaisella tuomiolla.

Asianosaisten vaatimukset

- 17 Valittaja vaatii, että unionin tuomioistuin
- kumoaa valituksenalaisen tuomion
 - kumoaa riidanalaisen päätöksen
 - velvoittaa ECHAN korvaamaan sekä tästä muutoksenhakumenettelystä että asian käsittelystä unionin yleisessä tuomioistuimessa aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.
- 18 ECHA vaatii, että unionin tuomioistuin
- hylkää valituksen perusteettomana
 - velvoittaa valittajan korvaamaan sekä tästä muutoksenhakumenettelystä että asian käsittelystä unionin yleisessä tuomioistuimessa aiheutuneet oikeudenkäyntikulut, väli-toimimenettelystä aiheutuneet kulut mukaan luettuina.
- 19 Tanskan kuningaskunta ja Ruotsin kuningaskunta tukevat ECHAN vaatimuksia.

Valituksen tarkastelu

Ensimmäinen valitusperuste, joka perustuu unionin yleisen tuomioistuimen oikeudelliseen virheeseen REACH-asetuksen tulkinnassa ja soveltamisessa

- 20 Ensimmäisessä valitusperusteessaan, joka jakautuu kolmeen osaan, Deza katsoo, että unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen katsoessaan valituksenalaisen tuomion 48–82, 85–98 ja 105–132 kohdassa, että ECHA on ollut toimivaltainen tekemään riidanalaisen päätöksen ja että kyseinen päätös on tehty säädettyä menettelyä noudattaen.

Ensimmäisen valitusperusteen ensimmäinen osa, joka perustuu siihen, että unionin yleinen tuomioistuin on virheellisesti katsonut ECHAN olleen implisiittisesti toimivaltainen täydentämään DEHP:n olemassa olevaa tunnistamista

– Asianosaisten ja muiden osapuolten lausumat

- 21 Valittaja katsoo, ettei ECHAlla ole nimenomaista eikä myöskään implisiittistä toimivaltaa DEHP:n olemassa olevan tunnistamisen täydentämiseen. Valittaja korostaa, että unionin yleinen tuomioistuin on myöntänyt, ettei virastolle anneta nimenomaisesti tällaista toimivaltaa unionin yleisissä oikeussäännöissä eikä REACH-asetuksessa, tarkemmin sanottuna kyseisen asetuksen 59 artiklan 8 kohdassa. Valittaja katsoo, että unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen katsoessaan, että REACH-asetuksen 59 artiklan 8 kohdasta, joka koskee asetuksen 57 artiklassa tarkoitettujen aineiden tunnistamisenmenettelyä, seuraisi se, että ECHA olisi implisiittisesti toimivaltainen täydentämään DEHP:n olemassa olevaa tunnistamista.
- 22 Valittaja vetoaa tältä osin siihen, että unionin yleinen tuomioistuin on sivuuttanut unionin tuomioistuimen 15.3.2017 antaman tuomion *Polynt v. ECHA* (C-323/15 P, EU:C:2017:207) ja sen 15.3.2017 antaman tuomion *Hitachi Chemical Europe ja Polynt v. ECHA* (C-324/15 P, EU:C:2017:208), joista valittajan mukaan ilmenee, että kun kemiallinen aine on tunnistettu sellaiseksi, että se voidaan sisällyttää luetteloon aineista, joihin sovelletaan REACH-asetuksen liitteessä XIV

- säädettyä lupamenettelyä, koska aine täyttää jonkin 57 artiklan a–e alakohdassa mainitun kriteerin, kyseistä ainetta ei enää voida tunnistaa aineeksi, joka täyttäisi saman artiklan f alakohdassa vahvistetut kriteerit.
- 23 Dezan mukaan REACH-asetuksen 57 artiklan f alakohta koskee sellaisten aineiden tunnistamista, joita ei voida tunnistaa tämän asetuksen 57 artiklan a–e alakohdassa mainittujen kriteerien perusteella tai joita ei ole vielä tunnistettu ja sisällytetty ehdokasaineiden luetteloon näiden kriteerien perusteella. Tämä ei kuitenkaan päde DEHP:hen, joka oli tunnistettu kyseisen asetuksen 57 artiklan c alakohdan nojalla jo kuusi vuotta ennen riidanalaisen päätöksen tekemistä.
- 24 Valittajan mukaan unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen tunnustaessaan ECHAlle tällaisen implisiittisen toimivallan, vaikka implisiittisen toimivallan olemassaolo merkitsee SEU 13 artiklan 2 kohdassa vahvistetusta annetun toimivallan periaatteesta poikkeamista, jota on tulkittava suppeasti ja joka edellyttää, että tunnustettu implisiittinen toimivalta on välttämätön REACH-asetuksen tavoitteen saavuttamiseksi ja tarkemmin sanottuna sen tehokkaan vaikutuksen turvaamiseksi. Valittaja vetoaa siihen, että tällaisen implisiittisen toimivallan tunnustaminen ECHAlle merkitsee sitä, että viraston toimivalta laajenee huomattavasti siitä, millaiseksi se on rajattu REACH-asetuksessa, ja tämä on vastoin annetun toimivallan periaatetta.
- 25 Valittaja väittää myös, että unionin yleinen tuomioistuin on soveltanut sisäisen implisiittisen toimivallan doktriinia virheellisellä tavalla katsoessaan, että ECHA on voinut täydentää DEHP:n olemassa olevaa tunnistamista. Valittaja huomauttaa, että unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 52 kohdassa, että "[REACH-]asetuksen 59 artiklan 8 kohdassa oleva ilmaisu 'kemikaalivirasto sisällyttää aineen – – luetteloon' koskee ensi silmäyksellä tilannetta, jossa jäsenvaltioiden komitealle siirretään kyseisen asetuksen liitteen XV mukaisesti laadittu asiakirja-aineisto, joka koskee ainetta, jota ei ole vielä toimitettu sen tarkasteltavaksi". Valittajan mielestä unionin yleinen tuomioistuin on virheellisesti katsonut kyseisen tuomion 53 kohdassa, että "tästä ilmaisusta ei voida kuitenkaan päätellä, että jäsenvaltioiden komitealla on toimivalta ainoastaan sellaisten aineiden tunnistamiseen, joita ei ole vielä sisällytetty ehdokasaineiden luetteloon".
- 26 Valittaja katsoo, että jos viraston mainittu implisiittinen toimivalta olisi tarpeen REACH-asetuksen tehokkaan vaikutuksen turvaamiseksi, unionin tuomioistuin ei olisi sulkenut oikeuskäytännössään pois aineen tunnistamista kyseisen asetuksen 57 artiklan f alakohdan nojalla tilanteessa, jossa aine on jo tunnistettu mainitun asetuksen 57 artiklan a–e alakohdasta jonkin perusteella.
- 27 Lisäksi valittaja katsoo, että REACH-asetuksen 58 artiklan 8 kohdasta, jossa toimivalta poistaa asetuksen liitteestä XIV aineet, jotka eivät enää täytä asetuksen 57 artiklassa mainittuja kriteereitä, annetaan nimenomaisesti komissiolle eikä ECHAlle, seuraa se, että jos unionin lainsäätäjän tarkoitus olisi ollut säätää mainitussa asetuksessa menettelystä, jolla aineiden luetteloa täydennetään tai muutetaan, ja antaa tämä tehtävä ECHAN kaltaiselle virastolle, lainsäätäjä olisi säätänyt tästä nimenomaisesti.
- 28 ECHA katsoo, että valittajan väite, jonka mukaan tunnistaminen REACH-asetuksen 57 artiklan a–e alakohdan nojalla olisi esteenä tunnistamiselle tämän asetuksen 57 artiklan f alakohdan nojalla, on jätettävä tutkimatta, koska sitä ei ole esitetty unionin yleisessä tuomioistuimessa. Se katsoo, että kaikki esitetyt väitteet ovat joka tapauksessa perusteettomia.
- 29 Tanskan kuningaskunta ja Ruotsin kuningaskunta katsovat, että valittajan väitteet ovat perusteettomia.

– Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

- 30 Siltä osin kuin kyse on tämän tuomion 22 kohdassa mainitusta unionin tuomioistuimen oikeuskäytännöstä, johon valittaja viittaa, on ensimmäiseksi syytä muistuttaa, että riidanalainen päätös on tehty REACH-asetuksen 59 artiklan 8 kohdan nojalla. Tältä osin on todettava, että REACH-asetuksen 59 artiklassa selostetaan menettely REACH-asetuksen 57 artiklassa tarkoitettujen perusteiden täyttävien aineiden tunnistamista varten niiden sisällyttämiseksi ehdokasaineiden luetteloon, joka on perustana kyseisen asetuksen liitteen XIV laatimiselle. Kun asianomainen aine on sisällytetty mainittuun liitteeseen XIV, ainetta ei saa enää käyttää eikä saattaa markkinoille, paitsi jos tiettyä käyttöä varten on myönnetty saman asetuksen 60 artiklan mukainen lupa.
- 31 Valittajan esittämä tulkinta 15.3.2017 annetusta tuomiosta *Polynt v. ECHA* (C-323/15 P, EU:C:2017:207) ja 15.3.2017 annetusta tuomiosta *Hitachi Chemical Europe ja Polynt v. ECHA* (C-324/15 P, EU:C:2017:208) perustuu kuitenkin niiden virheelliseen tulkitsemiseen. Kummankin mainitun tuomion 24 kohdassa unionin tuomioistuin katsoi, että REACH-asetuksen 57 artiklan a–c alakohta koskevat ensinnäkin aineita, jotka täyttävät syöpää aiheuttavien, perimään vaikuttavien ja lisääntymiselle vaarallisten aineiden vaaraluokkaan, kategoria 1A tai 1B, kuuluvien aineiden luokituskriteerit aineiden ja seosten luokitukselta, merkinnöistä ja pakkaamisesta sekä direktiivien 67/548/ETY ja 1999/45/EY muuttamisesta ja kumoamisesta ja asetuksen (EY) N:o 1907/2006 muuttamisesta 16.12.2008 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 1272/2008 (EUVL 2008, L 353, s. 1) liitteessä I olevien 3.5–3.7 jakson mukaisesti. Kyseisen 57 artiklan d ja e alakohta puolestaan koskevat REACH-asetuksen liitteessä XIII mainittujen kriteereiden mukaisia hitaasti hajoavia, biokertyviä ja myrkyllisiä aineita sekä erittäin hitaasti hajoavia ja erittäin voimakkaasti biokertyviä aineita. Kriteerit perustuvat kyseisten aineiden aiheuttamien vaarojen arviointiin. Saman asetuksen 57 artiklan f alakohta koskee vielä kaikkia muita aineita, jotka eivät täytä edellisten alakohtien mukaisia kriteereitä mutta ”joiden osalta on tieteellisiä todisteita todennäköisistä vakavista vaikutuksista ihmisten terveyteen tai ympäristöön, jotka antavat aiheutta samantasoiseen huoleen kuin muiden a–e alakohdassa lueteltujen aineiden vaikutukset ja jotka tunnistetaan tapauskohtaisesti 59 artiklassa säädetyn menettelyn mukaisesti” (tuomio 15.3.2017, *Polynt v. ECHA*, C-323/15 P, EU:C:2017:207, 24 kohta).
- 32 Unionin tuomioistuin on täsmentänyt, että REACH-asetuksen 57 artiklan f alakohdassa säädetään itsenäisestä tavasta tunnistaa erityistä huolta aiheuttaviksi aineita, joita ei ole jo luokiteltu sellaisiksi kyseisen säännöksen perusteella (tuomio 15.3.2017, *Polynt v. ECHA*, C-323/15 P, EU:C:2017:207, 25 kohta ja tuomio 15.3.2017, *Hitachi Chemical Europe ja Polynt v. ECHA*, C-324/15 P, EU:C:2017:208, 25 kohta). Kuten unionin tuomioistuin on todennut kummankin mainitun tuomion 29 kohdassa, REACH-asetuksen 57 artiklan f alakohdan soveltamisala ulottuu nimenomaisesti hormonitoimintaa haittaaviin aineisiin, vaikka sellaiset vaikutukset eivät kuulu mihinkään kyseisen liitteen mukaisista vaaraluokista.
- 33 Tältä osin unionin tuomioistuin on selostanut 15.3.2017 antamansa tuomion *Polynt v. ECHA* (C-323/15 P, EU:C:2017:207) ja 15.3.2017 antamansa tuomion *Hitachi Chemical Europe ja Polynt v. ECHA* (C-324/15 P, EU:C:2017:208) 24–40 kohdassa, että aineen tunnistaminen tämän säännöksen nojalla edellyttää kahden kumulatiivisen edellytyksen täyttymistä eli yhtäältä sitä, että kyseisellä aineella on todennäköisesti vakavia vaikutuksia ihmisen terveyteen tai ympäristöön, ja toisaalta sitä, että nämä vaikutukset ”antavat aiheutta samantasoiseen huoleen” kuin REACH-asetuksen 57 artiklan a–e alakohdassa luetellut aineet. Unionin tuomioistuin katsoi, että ensiksi mainitun edellytyksen yhteydessä oli tarkasteltava asianomaisen aineen sisäisistä ominaisuuksista johtuvia vaaroja mutta ettei näin ollut jälkimmäisen edellytyksen yhteydessä. Sen selvittämiseksi, antaako jokin aine aiheutta REACH-asetuksen 57 artiklan f alakohdassa tarkoitettulla tavalla ”samantasoiseen huoleen”, unionin tuomioistuin katsoi siten, ettei huomioon otettavien huolenaiheiden luonnetta ollut rajattava pelkästään asianomaisen aineen sisäisistä ominaisuuksista johtuviin vaaroihin.

- 34 Toisin kuin valittaja väittää mutta samoin kuin julkisasiamies on todennut ratkaisuehdotuksensa 50–56 kohdassa, 15.3.2017 annetusta tuomiosta *Polynt v. ECHA* (C-323/15 P, EU:C:2017:207) ja 15.3.2017 annetusta tuomiosta *Hitachi Chemical Europe ja Polynt v. ECHA* (C-324/15 P, EU:C:2017:208) ei seuraa, että REACH-asetuksen 57 artiklan f alakohdassa olisi tulkittava siten, että DEHP:n kaltaista kemiallista ainetta, joka on jo sisällytetty ehdokasaineiden luetteloon kyseisen asetuksen 57 artiklan c alakohdassa säädettyt kriteerit täyttävän vaarallisen ominaisuuden vuoksi, ei voitaisi sen jälkeen tunnistaa myös kyseisen asetuksen 57 artiklan f alakohdan nojalla jonkin muun sisäisen ominaisuuden vuoksi.
- 35 Kyseisten tuomioiden 24–40 kohdassa unionin tuomioistuin nimittäin selosti perusteet, joiden mukaisesti aine voidaan tunnistaa REACH-asetuksen 57 artiklan a–f alakohdasta jonkin nojalla, mutta se ei rajannut syitä, joiden vuoksi aine voidaan sisällyttää ehdokasaineiden luetteloon. Näin ollen unionin yleinen tuomioistuin on oikeudellista virhettä tekemättä voinut katsoa, ettei ole poissuljettua, että aineen sisäiset ominaisuudet voivat täyttää useita REACH-asetuksen 57 artiklan a–f alakohdassa säädettyistä perusteista.
- 36 Myöskään valittajan väite siitä, että unionin yleinen tuomioistuin olisi soveltanut implisiittistä toimivaltaa koskevaa oppia virheellisesti, ei voi menestyä. Kuten julkisasiamies on selostanut ratkaisuehdotuksensa 63 kohdassa, valituksenalaisen tuomion 54 kohdasta ilmenee, että tunnustaessaan ECHAN toimivaltaisuuden riidanalaisen päätöksen tekemiseen unionin yleinen tuomioistuin katsoi, että REACH-asetuksen 57 artiklan ja 59 artiklan 8 kohdan tai kyseisen asetuksen minkään muun säännöksen sanamuodossa ei kielletä ECHAa tarkastamasta, onko aineella muut kuin ne sisäiset ominaisuudet, joiden johdosta se on sisällytetty alun perin ehdokasaineiden luetteloon. Lisäksi unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 55 kohdassa, että aineen tunnistaminen REACH-asetuksen 57 artiklan jossain muussa kuin siinä alakohdassa, jonka nojalla se on alun perin sisällytetty ehdokasaineiden luetteloon, säädetty kriteerit täyttäväksi aineeksi toteutetaan teknisesti täydentämällä olemassa olevaa nimikettä. Unionin yleisen tuomioistuimen mukaan juuri tällä tavalla on ymmärrettävä se ECHAN väite, jonka mukaan sillä on ”implisiittinen toimivalta” täydentää olemassa olevaa nimikettä.
- 37 Nyt käsiteltävässä tapauksessa DEHP:tä REACH-asetuksen 57 artiklan c alakohdan nojalla tunnistettaessa käytettävissä olleet tiedot eivät riittäneet johtopäätökseen, jonka mukaan aineen ympäristölle haitalliset vaikutukset olivat kyseisen asetuksen 57 artiklan f alakohdassa tarkoitettujen tunnistamisperusteiden mukaisia. Kuten unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 57 ja 58 kohdassa, kemiallisella aineella on eri ominaisuuksia, jotka ovat omiaan aiheuttamaan eriluonteisia riskejä.
- 38 Tältä osin on syytä katsoa julkisasiamiehen ratkaisuehdotuksensa 76 ja 77 kohdassa toteamin tavoin, että jos ECHAlta evättäisiin toimivalta kemiallisen aineen olemassa olevan tunnistamisen täydentämiseen, koska kyseinen aine on jo tunnistettu, tämä johtaisi virheelliseen ja REACH-asetuksen tavoitteiden vastaiseen tulokseen. Kyseisen asetuksen tällaisesta tulkinnasta nimittäin seuraisi se, että mainitun aineen tieteellinen arviointi jätettäisiin sen alkuperäisen tunnistamisen ajankohtana lopulliseksi, ja tämä olisi vastoin kyseisessä asetuksessa säädettyä ECHAN perustehtävää, joka on ”aineiden vaarojen arviointi”, vaikka tämän arvioinnin tehokkuus ja vaikuttavuus edellyttää, että arviointi on voitava tehdä myös alkuperäisen tunnistamisen jälkeen, jotta sitä voidaan täydentää uusilla tieteellisillä tiedoilla.
- 39 Unionin yleinen tuomioistuin on siten voinut oikeudellista virhettä tekemättä katsoa, että ECHA on ollut toimivaltainen täydentämään ehdokasaineiden luettelossa olemassa olevia nimikkeitä REACH-asetuksen 57 artiklassa tarkoitetuilla uusilla perusteilla.
- 40 Näin ollen ensimmäisen valitusperusteen ensimmäinen osa on hylättävä.

Ensimmäisen valitusperusteen toinen osa, joka perustuu unionin yleisen tuomioistuimen virheelliseen arviointiin, jonka mukaan menettely riidanalaista päätöstä tehtäessä ei ole ollut virheellinen

– Asianosaisten ja muiden osapuolten lausumat

- 41 Valittaja väittää, että unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen katsoessaan, että riidanalaisen päätöksen tekemisessä noudatettu menettely oli laillinen, vaikka Tanskan kuningaskunta, joka oli toimittanut asiakirja-aineiston neljän kemiallisen aineen, muun muassa DEHP:n, sisällyttämiseksi ehdokasaineiden luetteloon, oli korvannut alkuperäisen ehdotuksensa uudella ehdotuksella, jossa oli pysytetty vain ehdotus DEHP:n sisällyttämisestä luetteloon.
- 42 Alkuperäinen ehdotus, jonka tarkoituksena oli REACH-asetuksen täydentäminen neljän aineen, muun muassa DEHP:n, uudella tunnistamisella kyseisen asetuksen 57 artiklan f alakohdan nojalla ja josta oli määrä toimittaa yhteinen äänestys, korvattiin uudella ehdotuksella, joka esitettiin kahdeksana osana, joiden tarkoituksena oli täydentää kemiallisten aineiden tunnistamista ja joista oli määrä äänestää erikseen.
- 43 Valittaja väittää, että tämä Tanskan ehdotuksen muuttaminen on mahdollistanut riidanalaisen päätöksen tekemisen. Valittaja nimittäin katsoo, ettei jäsenvaltioiden komitea olisi päätenyt yksimieliseen sopimukseen alkuperäisen ehdotuksen perusteella. Valittaja muistuttaa tältä osin, että unionin tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan menettelyvirheestä voi seurata päätöksen kumoaminen kokonaan tai osittain ainoastaan, jos kyseinen päätös olisi ilman tätä virhettä voinut olla sisällöltään erilainen. Valittajan mukaan nyt kyseessä oleva päätöksentekomenettely on REACH-asetuksen ja unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön vastainen ja unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen katsoessaan, ettei näin ole.
- 44 ECHA ja Tanskan kuningaskunta katsovat, että valitusperusteen toinen osa on perusteeton.

– Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

- 45 On ensinnäkin huomattava unionin yleisen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 85 kohdassa toteamin tavoin, että REACH-asetuksen 57 artiklassa tarkoitettujen aineiden tunnistamista koskevalla menettelyllä, josta säädetään tämän asetuksen 59 artiklassa, pyritään varmistamaan, että jäsenvaltioita ja osapuolia, joita kyseinen menettely koskee, voidaan kuulla ennen päätöksen tekemistä aineen sisällyttämisestä ehdokasaineiden luetteloon. Kuten unionin yleinen tuomioistuin on lisäksi todennut valituksenalaisen tuomion 86 kohdassa, REACH-asetuksen 59 artiklassa ei täsmennetä sitä tapaa, jolla useat ehdotukset aineen tunnistamisesta tämän asetuksen 57 artiklassa tarkoitetuksi erityistä huolta aiheuttavaksi aineeksi on tehtävä.
- 46 Kuten unionin yleinen tuomioistuin on asianmukaisesti todennut valituksenalaisen tuomion 86 kohdassa, REACH-asetukseen ei myöskään sisälly sellaista säännöstä, jossa kiellettäisiin jäsenvaltiota muuttamasta tai peruuttamasta kesken menettelyn ehdotuksiaan, jotka koskevat aineita, joiden se katsoo täyttävän tämän asetuksen 57 artiklassa säädetty kriteerit.
- 47 Kummassakaan artiklassa ei myöskään säädetä velvollisuudesta koota ehdotukset yhteen ja samaan asiakirjaan, kun sama taho tekee nämä ehdotukset samanaikaisesti.
- 48 Kuten unionin yleinen tuomioistuin on todennut valituksenalaisen tuomion 88 kohdassa, Tanskan kuningaskunta on tässä tapauksessa ainoastaan jakanut alkuperäisen ehdotuksensa kahdeksaan erilliseen osaan. Kyseistä osiin jakamista on seurannut DBP:tä, BBP:tä ja DIBP:tä koskevien ehdotusten osittainen peruuttaminen siltä osin kuin kyseiset ehdotukset koskivat vakavia vaikutuksia ympäristöön, kun taas DEHP:tä koskeva ehdotus on pysytetty.

- 49 DEHP:tä koskevasta ehdotuksen osasta on syytä huomauttaa, että unionin yleinen tuomioistuin on todennut valituksenalaisen tuomion 89 kohdassa, että valittaja ei ollut osoittanut, miltä osin Tanskan kuningaskunnan alkuperäisen ehdotuksen asiasisältö eroaa sen ehdotuksen sisällöstä, josta äänestettiin 8.–11.12.2014 pidetyssä jäsenvaltioiden komitean kokouksessa.
- 50 Lopuksi unionin yleinen tuomioistuin on todennut valituksenalaisen tuomion 93 ja 94 kohdassa, että jäsenvaltioiden komitean yksimieliseen sopimukseen DEHP:stä ei liity sääntöjenvastaisuutta siitä syystä, että siinä nojaututaan ainoastaan tämän aineen ”vakaviin vaikutuksiin ympäristöön”, kun taas tämän aineen alkuperäistä tunnistamista koskevaa ehdotusta ja REACH-asetuksen liitteen XV mukaisesti jätettyä asiakirja-aineistoa on perusteltu mainitun aineen ”vakavilla vaikutuksilla ihmisten terveyteen ja ympäristöön”. Kyseisen asetuksen 57 artiklan f alakohdan sanamuodosta nimittäin johtuu, että säännöksessä tarkoitettut ominaisuudet ovat ominaisuuksia, joilla voi olla vakavia vaikutuksia ihmisten terveyteen tai ympäristöön siten, että nämä kriteerit ovat vaihtoehtoisia.
- 51 Näin ollen ensimmäisen valitusperusteen toinen osa on hylättävä.

Ensimmäisen valitusperusteen kolmas osa, joka perustuu unionin yleisen tuomioistuimen tekemään oikeudelliseen virheeseen, koska se ei ole todennut ECHAN käyttäneen harkintavaltaansa väärin

– Asianosaisten ja muiden osapuolten lausumat

- 52 Valittaja katsoo, että riidanalainen päätös ja ECHAN noudattama menettely ennen kyseisen päätöksen tekemistä eivät ole Euroopan parlamentin ja Euroopan unionin neuvoston säätämän oikeudellisesti pakottavan menettelyn mukaisia ja että unionin yleinen tuomioistuin on siten tehnyt oikeudellisen virheen hylätessään valittajan sille esittämät tätä koskevat perustelut.
- 53 Vuoteen 2020 ulottuvasta yleisestä unionin ympäristöalan toimintaohjelmasta ”Hyvä elämä maapallon resurssien rajoissa” 20.11.2013 annettussa Euroopan parlamentin ja neuvoston päätöksessä N:o 1386/2013/EU (EUVL 2013, L 354, s. 171) säädetään, että ”Euroopan unioni laatii yhdenmukaistettuja riskipohjaisia perusteita hormonaalisten haitta-aineiden tunnistamiselle – – kaikessa asiaa koskevassa unionin lainsäädännössä”. Tästä päätöksestä ilmenee valittajan mukaan, että unionin laatimia yhdenmukaistettuja soveltamisperusteita hormonaalisten haitta-aineiden tunnistamiselle on sovellettava unionin kaikissa säädöksissä ja myös REACH-asetuksessa. Valittajan mukaan komission tehtävä on vahvistaa nämä perusteet. Valittaja katsoo tältä osin, että biosidivalmisteiden asettamisesta saataville markkinoilla ja niiden käytöstä 22.5.2012 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 528/2012 (EUVL 2012, L 167, s. 1) 5 artiklan 3 kohdan mukaan komissio oli velvollinen hyväksymään viimeistään 13.12.2013 säädökset, joilla täsmennetään tieteelliset kriteerit hormonitoimintaa häiritsevien ominaisuuksien määrittämiseksi. Samoin komissio oli valittajan mukaan velvollinen esittämään viimeistään 14.12.2013 ehdotuksia toimenpiteiksi, jotka koskevat täsmällisiä tieteellisiä kriteerejä hormonitoimintaa häiritsevien aineiden määrittämiseksi.
- 54 Valittaja katsoo siten, että toimivalta vahvistaa perusteet vaarallisten aineiden tunnistamiseksi kuuluu komissiolle, joka ei ole käyttänyt tätä toimivaltaa. Tässä tilanteessa ECHA ei kuitenkaan ole valittajan mukaan toimivaltainen määrittämään näitä perusteita itse. Näin ollen DEHP:n tunnistaminen REACH-asetuksen 57 artiklan c alakohdan nojalla ja viraston omilla tapauskohtaisesti vahvistamalla perusteilla on lainvastainen.
- 55 Valittajan mukaan unionin yleinen tuomioistuin on virheellisesti katsonut, ettei ECHA ollut väärinkäyttänyt harkintavaltaansa vahvistaessaan itse omat tunnistamisperusteensa, vaikka unionin oikeuden tietyissä säännöissä tällaista toimivaltaa ei annettu kyseiselle virastolle.
- 56 ECHA, Tanskan kuningaskunta ja Ruotsin kuningaskunta kiistävät valittajan väitteet.

– Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

- 57 Päätöksestä N:o 1386/2013 on todettava julkisasiamiehen ratkaisuehdotuksensa 100 ja 101 kohdassa mainitsemien tavoin, että unionin yleinen tuomioistuin ei ole tehnyt oikeudellista virhettä katsoessaan pääasiallisesti valituksenalaisen tuomion 120 ja 121 kohdassa, että kyseinen päätös on lähinnä ohjelman luonteinen, mikä ilmenee selvästi kyseisen päätöksen liitteessä olevan 50 kohdan kolmannen kohdan toisessa virkkeessä käytetystä sanamuodosta ”unioni laatii” yhdenmukaistettuja perusteita.
- 58 Asetuksen N:o 528/2012 osalta unionin yleinen tuomioistuin on asianmukaisesti todennut valituksenalaisen tuomion 109 kohdassa, että – kuten kyseisen asetuksen 2 artiklan 3 kohdan j alakohdasta ilmenee – kyseistä asetusta sovelletaan, jollei REACH-asetuksesta muuta johdu. Päätöksen N:o 1386/2013 tavoin myöskään asetuksella N:o 528/2012 ei siten ole tarkoitus kyseenalaistaa REACH-asetuksen 57 artiklassa mainittujen ja ECHAN tämän asetuksen 59 artiklassa säädetyn menettelyn yhteydessä soveltamien hormonitoimintaa haittaavien aineiden tunnistamisperusteiden sovellettavuutta.
- 59 Sama pätee kasvinsuojeluaineiden markkinoille saattamisesta sekä neuvoston direktiivien 79/117/ETY ja 91/414/ETY kumoamisesta 21.10.2009 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 1107/2009 (EUVL 2009, L 309, s. 1) liitteessä II olevaan 3.6.5 kohtaan. Kuten julkisasiamies on todennut ratkaisuehdotuksensa 103 kohdassa, unionin yleinen tuomioistuin on asianmukaisesti todennut valituksenalaisen tuomion 117 ja 118 kohdassa, että kyseisestä säännöksestä ilmenee, että on mahdollista tarkastaa, onko aineella hormonitoimintaa häiritseviä vaikutuksia, jotka voivat olla haitallisia, paitsi ”[unionissa] tai kansainvälisesti hyväksytyjen testiohjeiden arvioinnin” myös ”muiden saatavilla olevien tietojen, muun muassa [Euroopan] elintarviketurvallisuusviranomaisen suorittaman tieteellisen kirjallisuuden tarkastelun, perusteella”.
- 60 Unionin yleinen tuomioistuin ei myöskään ole tehnyt oikeudellista virhettä katsoessaan, että komission vuonna 2014 julkaisema etenemissuunnitelma ei ole oikeudellisesti sitova.
- 61 Kun yhdenmukaistettua määritelmää ei ole, REACH-asetuksessa oikeutetaan ECHA edelleen hallinnoimaan kemikaalien integroitua valvontajärjestelmää, joka sisältää niiden rekisteröinnin, niiden arvioinnin sekä niiden sallimisen ja niiden käyttämisen mahdolliset rajoitukset (tuomio 15.3.2017, Hitachi Chemical Europe ja Polynt v. ECHA, C-324/15 P, EU:C:2017:208, 20 kohta) ja johon on vaikuttavuuden ja tehokkuuden vuoksi sisällytettävä hormonitoimintaa haittaavat aineet.
- 62 Edellä todetusta seuraa, että ensimmäisen valitusperusteen kolmas osa ja siten ensimmäinen valitusperuste kokonaisuudessaan on hylättävä.

Toinen valitusperuste, joka perustuu siihen, että unionin yleinen tuomioistuin on tulkinnut ja soveltanut oikeusvarmuuden periaatetta virheellisesti

Asianosaisten ja muiden osapuolten lausumat

- 63 Valittaja vetoaa toisessa valitusperusteessaan siihen, että unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen katsoessaan valituksenalaisen tuomion 135–153 kohdassa, ettei riidanalainen päätös ollut oikeusvarmuuden periaatteen vastainen, vaikka päätös aikaansai valittajan kannalta sekavan, epätäsmällisen ja ennustamattoman oikeudellisen tilanteen.
- 64 Valittaja väittää, että DEHP:n nykyinen tunnistaminen REACH-asetuksen liitteessä XIV tämän asetuksen 57 artiklan c alakohdan nojalla, täydennettynä uudella tunnistamisella kyseisen asetuksen 57 artiklan f alakohdan nojalla, on ongelmallinen. Valittaja pohtii tältä osin, tullaanko REACH-asetuksen 57 artiklan f alakohdan nojalla tunnistettua DEHP:tä koskevan lupahakemuksen

jättämislle asettamaan uusia määräaikoja, sillä määräaika tällaisen hakemuksen jättämislle voimassa olevan lainsäädännön mukaisesti on päättynt 21.8.2013. Valittaja pohtii sitä, mikä on sen DEHP:tä varten REACH-asetuksen 57 artiklan c alakohdan nojalla tekemän nykyisen lupahakemuksen ”kohtalo”, ja asian vaikutusta DEHP:n käyttöön lääkinällisissä laitteissa, joita REACH-asetus ei kattavasti koske, kun tällainen käyttö ei nykyisten säädösten mukaan edellytä kyseisen asetuksen VII osaston mukaista lupaa.

- 65 Valittajan mukaan unionin yleinen tuomioistuin itse on nimenomaisesti myöntänyt valituksenalaisen tuomion 146 kohdassa, että jos REACH-asetuksen liitettä XIV täydennettäisiin DEHP:n uudella tunnistamisella kyseisen asetuksen 57 artiklan f alakohdan nojalla, ”[tätä REACH-asetuksen 57 artiklan c alakohdan nojalla tunnistettua ainetta koskevaa valittajan tekemää] lupahakemusta on – – muutettava siten, että kyseinen kehitys otetaan huomioon”, ja että ”[valittajan] on otettava kyseinen [REACH-asetuksen] liitteen XIV muutos huomioon”. Valittajan mukaan unionin yleinen tuomioistuin ei kuitenkaan mainitse, millä tavoin tämä ”muutos” olisi tehtävä, eikä viittaa mihinkään REACH-asetuksen konkreettiseen säännökseen tai tätä kysymystä koskevaan muuhun säädökseen.
- 66 ECHA kiistää valittajan väitteet.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

- 67 On syytä todeta, että unionin yleinen tuomioistuin on tarkastellut valituksenalaisen tuomion 133–153 kohdassa ennakoitavuuden, oikeusvarmuuden ja luottamuksensuojan periaatteiden noudattamista riidanalaisessa päätöksessä.
- 68 Unionin yleinen tuomioistuin muistutti oikeusvarmuuden ja luottamuksensuojan periaatteiden kuuluvan unionin oikeuden yleisiin periaatteisiin ja tarkasti sitten, että riidanalainen päätös täytti näistä periaatteista johtuvat vaatimukset.
- 69 Unionin yleinen tuomioistuin totesi siten valituksenalaisen tuomion 135 ja 137 kohdassa, että unionin tuomioistuimen oikeuskäytännöstä ilmenee, että oikeusvarmuuden periaate edellyttää muun muassa, että oikeussäännöt ovat selviä ja täsmällisiä ja että niiden vaikutukset ovat ennakoitavissa varsinkin silloin, kun niillä voi yksityishenkilöiden ja yritysten kannalta olla epäedullisia seurauksia, ja että luottamuksensuojan periaatteen osalta unionin tuomioistuin on katsonut, ettei kukaan voi vedota kyseisen periaatteen loukkaamiseen, jos hallinto ei ole antanut sille täsmällisiä vakuutteluja (ks. vastaavasti tuomio 20.12.2017, Global Starnet, C-322/16, EU:C:2017:985, 46 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 70 Mahdollisuus vedota luottamuksensuojan periaatteeseen on siten kaikilla talouden toimijoilla, joille toimielimen toiminnan vuoksi on syntynyt perusteltuja odotuksia. Tässä mielessä vakuutteluja, jotka voivat synnyttää tällaisia odotuksia riippumatta siitä muodosta, jossa ne on annettu tiedoksi, ovat täsmälliset, ehdottomat ja yhtäpitävät tiedot, jotka on saatu toimivaltaisista ja luotettavista lähteistä (tuomio 14.3.2013, Agrargenossenschaft Neuzelle, C-545/11, EU:C:2013:169, 24 ja 25 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 71 Sitä vastoin silloin, kun huolellinen ja harkitseva talouden toimija voi ennakoida sellaisen unionin toimenpiteen toteuttamisen, joka voi vaikuttaa sen etuihin, se ei voi vedota luottamuksensuojan periaatteeseen, kun tällainen toimenpide toteutetaan (tuomio 14.3.2013, Agrargenossenschaft Neuzelle, C-545/11, EU:C:2013:169, 26 kohta).
- 72 Unionin yleinen tuomioistuin tutki, ilmaistiinko riidanalaisessa päätöksessä sen oikeusperusta ja oikeusvaikutukset siten kuin oikeusvarmuuden periaate edellyttää. Se totesi, että riidanalaisessa päätöksessä viitattiin selkeästi REACH-asetuksen 59 artiklan 8 kohtaan päätöksen tekemisen oikeusperustana. Se katsoi myös asianmukaisesti, että valittajalla on ollut mahdollisuus saada tietoonsa

päätöksen ulottuvuus yksiselitteisesti, koska päätöksestä ilmeni selvästi, että sillä on tarkoitus täydentää DEHP:tä koskevaa olemassa olevaa nimikettä ehdokasaineiden luettelossa tunnistamalla se REACH-asetuksen 57 artiklan f alakohdan nojalla.

- 73 Valituksenalaisesta tuomiosta ei myöskään ilmene, että unionin yleinen tuomioistuin olisi itse aikaansaanut oikeudellisesti epävarman tilanteen. Valituksenalaisen tuomion johdosta DEHP:n luokitus on vahvistettu ja tätä ainetta arvioidaan edelleen REACH-asetuksen mukaisesti.
- 74 Näin ollen unionin yleinen tuomioistuin on asianmukaisesti katsonut, ettei valittaja esittänyt mitään sellaista, mikä voisi osoittaa, että unionin toimielin tai virasto olisi antanut suoraan sille täsmällisiä vakuutteluja. Unionin yleinen tuomioistuin on siten voinut katsoa, ettei riidanalainen päätös loukannut oikeusvarmuuden ja luottamuksensuojan periaatteita.
- 75 Näin ollen toinen valitusperuste on hylättävä perusteettomana.

Kolmas valitusperuste, jonka mukaan unionin yleinen tuomioistuin on rajannut laillisuusvalvontansa ulottuvuuden virheellisesti ja vääristänyt selvitysaineistoa

Asianosaisten ja muiden osapuolten lausumat

- 76 Valittaja vetoaa kolmannessa valitusperusteessaan siihen, että unionin yleinen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 163–202 kohdassa tutkinut riidanalaisen päätöksen noudattamatta unionin toimielinten ja elinten päätöksiin kohdistuvan tuomioistuinvalvonnan laajuutta koskevia vaatimuksia ja että se on lisäksi vääristänyt sille esitettyjä tosiseikkoja ja selvitysaineistoa.
- 77 Valittaja katsoo, että vaikka unionin toimielinten laaja harkintavalta varsinkin hyvin monitahoisten tieteellisten ja teknisten kysymysten tutkimisessa on suppean tuomioistuinvalvonnan alainen, tämä tuomioistuinvalvonta edellyttää, että unionin toimielinten, jotka ovat riidanalaisen toimen tekijöitä, on kyettävä osoittamaan unionin tuomioistuimessa, että kyseinen toimi on tehty ”käyttämällä niiden harkintavaltaa tosiasiallisesti”, ja tämä edellyttää, että kaikki ne seikat ja olosuhteet, jotka ovat merkityksellisiä toimella säänneltäväksi tarkoitetun tilanteen kannalta, otetaan huomioon.
- 78 Valittaja katsoo myös, että unionin yleinen tuomioistuin on vääristänyt selvitysaineistoa katsoessaan, että tutkimukset, joihin DEHP:tä koskeva REACH-asetuksen liitteen XV mukaisesti laadittu asiakirja-aineisto (jäljempänä tausta-asiakirja) perustuu, muodostavat vain osan kaikista niistä todisteista, joita jäsenvaltioiden komitea on tutkinut. Valittaja vetoaa siihen, ettei yksikään vuoden 2008 jälkeen tehdyistä myrkyjä koskevista tieteellisistä tutkimuksista osoita, että DEHP:llä olisi haitallisia vaikutuksia ihmisten terveyteen ja ympäristöön, vaikka tämä olisi unionin yleisen tuomioistuimenkin mukaan edellytyksenä tämän aineen tunnistamiselle REACH-asetuksen 57 artiklan f alakohdan nojalla.
- 79 Valittaja katsoo lisäksi, että tausta-asiakirja perustuu rotilla tehtyihin tieteellisiin tutkimuksiin, jotka eivät ole koskeneet DEHP:n vaikutuksia ympäristöön vaan sen vaikutuksia ihmisten terveyteen välittömän DEHP:n vaikutuksille altistumisen johdosta, vaikka asiassa oli kyse tämän aineen ympäristöön kohdistuvien vaikutusten ”osoittamisesta”. Valittajan mukaan tällainen menettely on tieteellisesti virheellinen. Valittajan mukaan unionin yleinen tuomioistuin on virheellisesti jättänyt tämän seikan huomiotta valituksenalaisessa tuomiossa.
- 80 ECHA katsoo vastineessaan, että kolmas valitusperuste on perusteeton ja selvitysaineisto on tutkittu asianmukaisesti.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

- 81 Unionin yleinen tuomioistuin on tutkinut riidanalaisen päätöksen perusteena olleet todisteet ja tieteelliset tutkimukset valituksenalaisen tuomion 157–202 kohdassa pitkän ja yksityiskohtaisen tarkastelun, joka täyttää tehokkaan tuomioistuinvalvonnan vaatimukset, yhteydessä.
- 82 Unionin yleinen tuomioistuin on ensin muistuttanut oikeuskäytännöstä ilmenevistä periaatteista, joiden mukaan hyvin monitahoisten tieteellisten ja teknisten seikkojen arviointia koskevan tuomioistuinvalvonnan ulottuvuus määräytyy, ja viitannut sen jälkeen kaikkiin kaloja ja rotia koskeneisiin tieteellisiin tutkimuksiin, jotka sisältyivät tausta-asiakirjaan.
- 83 Unionin yleinen tuomioistuin on muun muassa nimenomaisesti viitannut johtopäätöksiin, joihin oli päädytty useissa kaloilla tehdyissä tutkimuksissa, jotka koskivat niiden hormonitoiminnan häiriöitä DEHP:lle altistumisen johdosta.
- 84 Valituksenalaisen tuomion 166 kohdassa unionin yleinen tuomioistuin on kuitenkin todennut, että ”tausta-asiakirjan 5.1.6 kohdasta ilmenee, että osasta käytetyistä tutkimuksista tehdyn kokonaisarvioinnin mukaan on erittäin todennäköistä, että DEHP:n estrogeenisellä toimintatavalla on haitallisia vaikutuksia uros- ja naaraskalojen seksuaalisiin fenotyyppeihin ominaisuuksiin ja lisääntymisominaisuuksiin. Pelkästään tämän seikan ja aineen DEHP vaikutusten, sellaisina kuin ne on havaittu rotilla ja jotka mainitaan tausta-asiakirjan 4 luvussa, perusteella voitiin päätellä, että DEHP:llä voi olla haitallisia vaikutuksia ympäristöön”.
- 85 Unionin tuomioistuimen käytettävissä olevasta asiakirja-aineistosta näyttää kuitenkin ilmenevän, että rotilla tehtyjen tutkimusten tarkoituksena on osoittaa DEHP:n vaikutukset ihmisten terveyteen eikä ympäristöön.
- 86 Tästä seuraa, että unionin yleinen tuomioistuin on vääristänyt selvitysaineistoa viittaamalla rotilla tehtyihin tutkimuksiin, jotka ovat koskeneet DEHP:n vaikutuksia ihmisten terveyteen välittömän DEHP:n vaikutuksille altistumisen johdosta, ja tehnyt sitten tästä johtopäätöksen, jonka mukaan tällä aineella on vaikutuksia ympäristöön.
- 87 Unionin tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan on kuitenkin niin, että vaikka unionin yleisen tuomioistuimen ratkaisun perustelut olisivat unionin oikeuden vastaisia, mutta ratkaisun tuomiolauselma tai määräysosa on perusteltu muiden oikeudellisten perustelujen vuoksi, tällainen oikeudenvastaisuus ei voi johtaa kyseisen ratkaisun kumoamiseen, vaan perustelut on korvattava (tuomio 26.1.2017, Mamoli Robinetteria v. komissio, C-619/13 P, EU:C:2017:50, 107 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 88 Vaikka unionin yleinen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 166 kohdassa viitannut rotilla tehtyihin tutkimuksiin virheellisellä tavalla, se on samassa kohdassa viitannut myös kaloilla tehtyihin tutkimuksiin, jotka osoittavat DEHP:n vaikutukset ympäristöön. Näin ollen unionin yleisen tuomioistuimen arviointi kaloilla tehtyjen tutkimusten suuresta lukumäärästä ja DEHP:n vaikutuksista niiden hormonitoimintoihin on riittävä peruste sille, että unionin yleinen tuomioistuin on hylännyt kanneperusteen, joka perustui tieteellisten todisteiden riittämättömyyteen.
- 89 Edellä todetun perusteella kolmas valitusperuste on hylättävä tehottomana.

Neljäs valitusperuste, joka perustuu siihen, että unionin yleinen tuomioistuin on loukannut valittajan perusoikeuksia

Asianosaisten ja muiden osapuolten lausumat

- 90 Valittaja vetoaa siihen, että unionin yleinen tuomioistuin on loukannut Roomassa 4.11.1950 allekirjoitetussa ihmisoikeuksien ja perusvapauksien suojaamiseksi tehdyssä yleissopimuksessa (jäljempänä Euroopan ihmisoikeussopimus) ja Euroopan unionin perusoikeuskirjassa (jäljempänä perusoikeuskirja) taattuja perusoikeuksia ja periaatteita. Valittaja katsoo, että unionin yleinen tuomioistuin on tulkitessaan ja soveltaessaan unionin oikeutta virheellisesti samalla loukannut Euroopan ihmisoikeussopimuksessa ja Euroopan unionin perusoikeuskirjassa vahvistettuja valittajan oikeuksia ja periaatteita, erityisesti Euroopan ihmisoikeussopimuksen 6 artiklan ja Euroopan perusoikeuskirjan 47 artiklan mukaista oikeutta oikeudenmukaiseen oikeudenkäyntiin, Euroopan ihmisoikeussopimuksen ensimmäisen lisäpöytäkirjan 1 artiklan ja perusoikeuskirjan 17 artiklan mukaista omaisuuden suojausta sekä oikeusvarmuuden periaatetta.
- 91 ECHA kiistää valittajan väitteet.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

- 92 Aluksi on syytä todeta, että tästä valitusperusteesta selvästi puuttuvat kaikki perustelut ja täsmennykset, koska siihen sisältyy pelkästään abstrakti maininta oikeussäännöistä, joita unionin yleisen tuomioistuimen väitetään rikkoneen, eikä siihen liity minkäänlaista argumentointia.
- 93 SEUT 256 artiklasta, Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 58 artiklan ensimmäisestä kohdasta sekä unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 168 artiklan 1 kohdan d alakohdasta ja 169 artiklan 2 kohdasta ilmenee kuitenkin, että valituksessa on ilmoitettava täsmällisesti sekä se, miltä kaikilta osin tuomion kumoamista vaaditaan, että ne oikeudelliset perusteet ja perustelut, joihin erityisesti halutaan vedota tämän vaatimuksen tueksi (tuomio 4.7.2000, Bergaderm ja Goupil v. komissio, C-352/98 P, EU:C:2000:361, 34 kohta).
- 94 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan on myös niin, että valituksen osat, joihin ei sisälly mitään perusteluja, joiden tarkoituksena olisi erityisesti osoittaa valituksenalaiseen tuomioon sisältyvä oikeudellinen virhe, eivät täytä tätä vaatimusta, joten ne on jätettävä tutkimatta niiden tutkittavaksi ottamisen edellytysten selvän puuttumisen vuoksi (määräys 24.11.2016, Petraitis v. komissio, C-137/16 P, ei julkaistu, EU:C:2016:904, 17 kohta).
- 95 Edellä todetusta seuraa, että neljäs valitusperuste on jätettävä tutkimatta ja valitus on hylättävä kokonaisuudessaan.

Oikeudenkäyntikulut

- 96 Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 184 artiklan 2 kohdan mukaan unionin tuomioistuin tekee ratkaisun oikeudenkäyntikuluista, jos valitus on perusteeton. Saman työjärjestyksen 138 artiklan 1 kohdan, jota sovelletaan sen 184 artiklan 1 kohdan nojalla valituksen käsittelyyn, mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut.
- 97 Työjärjestyksen 140 artiklan 1 kohdan mukaan jäsenvaltiot, jotka ovat asiassa väliintulijoina, vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan.

98 Koska ECHA on vaatinut Dezan velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut ja tämä on hävinnyt asian, Deza on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

99 Tanskan kuningaskunnan ja Ruotsin kuningaskunnan on vastattava omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (ensimmäinen jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Valitus hylätään.

2) Deza, a.s. vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja se veloitetaan korvaamaan Euroopan kemikaaliviraston (ECHA) oikeudenkäyntikulut.

3) Tanskan kuningaskunta ja Ruotsin kuningaskunta vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Allekirjoitukset